

Het verhaal van God en de werkelijkheid.

Er blijven reacties komen op het woord 'verhaal', alsof het gaat om iets dat niet echt is, maar om iets dat thuis hoort bij 'verzinsel' of 'sprookje'.

Ik heb al eerder uitvoerig duidelijk gemaakt, dat je bij het '**Verhaal van God**' moet denken aan een '**levensverhaal**', als verhaal dat op de één of andere manier het leven zichtbaar en communiceerbaar wil/kan maken, en misschien wel zin en betekenis wil/kan geven. (zie: [mysterie en het Verhaal van God.pdf](#))

Dan kun je natuurlijk wel het woord 'verzinsel' of 'sprookje' gebruiken, maar dan zegt dat eerder iets over de wijze waarop de lezer of luisteraar het verhaal beoordeelt dan hoe de verteller of schrijver van het verhaal dat bedoeld heeft.

Je zou kunnen zeggen: **het hangt af van het vertrouwen in de 'drager' van het verhaal en de herkenning van het verhaal** met betrekking tot de (levens)feiten waar het over gaat.

In die zin kun je best begrijpen, dat er mensen zijn, die het geloofsverhaal maar sprookjes vinden. Bijvoorbeeld omdat er helemaal geen sprake is van enige herkenning van de feiten, of van vertrouwen in de persoon, die het verhaal vertelt.

Nu is het natuurlijk heel wankel, wanneer je moet vaststellen, dat de waarde van het verhaal alleen maar afhangt van het vertrouwen in de verteller.

Er zijn genoeg voorbeelden te vinden, waarin mensen met zoveel overgave leiders gevolgd zijn in wie ze hun vertrouwen gesteld hebben en die dat vertrouwen gebruikt hebben voor eigen doeleinden. Ook in de kerkgeschiedenis!

Dat brengt ons bij de vraag: **in hoeverre kan de 'waarheid' van het verhaal en dus de betrouwbaarheid ervan toch wat minder afhankelijk gemaakt kunnen worden van de 'verteller' en wat meer te vinden zijn in ervaringen in de werkelijkheid zelf.**

Ergens is dat natuurlijk een behoefte om meer grip en misschien wel meer bewijs te vinden voor het bestaan van God. Eigenlijk probeer je dan zintuigelijke argumenten te vinden om het bestaan van God objectief te verankeren in onze werkelijkheid.

De vraag is: **hoe zou het verhaal van God verbinding kunnen maken met de werkelijkheid, zodanig dat het betrouwbaarheidsgehalte ervan versterkt kan worden?**

Ik zal proberen duidelijk te maken wat ik bedoel aan de hand van een concrete ervaring uit mijn eigen leven:

Ik reed op een keer rond in mijn auto, met als passagiers twee mensen, die helemaal vastzaten in het leven en zich eigenlijk steeds maar in een klein kringetje bevonden.

Ik had voorgesteld, dat ik met hen een tochtje zou maken in de natuur, bedoeld als afleiding.

Dwars door de bossen wilde ik een zijweg nemen. Ik zag het bordje 'doodlopende weg', maar ik dacht dat ik wel verder kon in de verwachting dat er nog een zandpad zou komen. Niet dus. Kortom echt doodlopend en dus even stilstaan.

Op dat moment kwam bij mij in een flits de ontdekking, dat wat daar gebeurde in de werkelijkheid eigenlijk precies zichtbaar maakte wat er aan de

*hand was met de mensen, die ik meegenomen had: doodlopende weg...!
Maar toen vervolgens ook de ontdekking, dat ik, na het keren van de auto
rustig kon stellen, dat de weg misschien wel doodlopend was, maar niet onze
tocht. Zelfs kon je vaststellen, dat we nu op een andere manier aankeken
tegen de weg die we eerder gereden hadden.
Een doodlopende weg wordt een doorlopende weg, wanneer je je omdraait en
hem in omgekeerde richting gaat...*

Wat gebeurt hier?

Is dit een aanwijzing van God?

Of vindt hier een herkenning plaats van iets van het verhaal van God?

Kun je spreken over waarheid? Of betrouwbaarheid, of feitelijkheid?

Ja, er is een feit, en er is een verhaal. Maar de koppeling van het feit aan het verhaal vindt plaats in mijn beleving en interpretatie.

Daar is geen noodzakelijkheid of bewijs van argumenten.

Het is eerder iets van een ontdekking. Maar wel één die mij sterkt in het verhaal.

Ik kan God danken voor... Ja misschien wel het inzicht. Maar ook voor het verhaal.

En dan nog...

Het leverde een gesprek op met die twee mensen, over wat er die middag gebeurde.

Niet in de vorm van: 'zoals het onderweg gebeurde, zo is het ook met jullie leven...!'

Het gesprek hing af van het contact, en van de wijze waarop zij betrokken waren bij het eerste stuk van de weg, tot aan het moment van doodlopen, al dan niet na het zien van het bord.

Maar, los van het feit, of zij dezelfde ontdekking gedaan hebben, kan ik wel zeggen, dat ik die ontdekking gedaan heb. Een ontdekking, die voor mij de vorm had van het zichtbaar maken van de werkelijkheid van het leven, maar ook van (het mysterie van) de werkelijkheid van het verhaal van God.

Je zou het een 'opstapje' kunnen noemen.

Opstapjes naar het verhaal van God.

Je ziet ze, of je ziet ze niet: het lijkt wel wat op de gelijkenissen van Jezus.

Dan is ook duidelijk, dat het niet werkt, als je gaat moraliseren en vertelt wat de boodschap is.

Er gebeurt alleen maar wat als mensen het zelf zien en ontdekken.

Het gaat wel steeds om de verbinding tussen wat men ziet, hoort en ervaart met de verhalen, die men met zich mee draagt.

Zo hebben meer mensen hun eigen 'opstapjes' naar het verhaal van God.

Denk aan **de regenboog, het roodborstje**, het branden van **een kaars, onverwacht bezoek...**

Het gaat eigenlijk altijd wel om iets bijzonders, iets dat niet te regelen valt, of in wetten te vangen, of te construeren, iets wat niet past bij de gewone dingen, en in elk geval niet iets dat je kunt dwingen of kunt bewijzen...

En... we hebben het wel over **dingen die in onze werkelijkheid plaatsvinden en ook zintuigelijk waar te nemen zijn.**

Je zou het met een Engels woord de '*empirical fit*' kunnen noemen van het verhaal van God. (Ik heb dat woord van Ian T. Ramsey, een Engelse godsdienstfilosoof).

Het beeld van een lamp en zijn fitting: het gaat om de fitting, waarin een lamp kan branden op de elektriciteit die daar aanwezig is.

Bovenstaand verhaal laat meteen zien, waar het vaak fout gaat (cq. gegaan is in de kerkgeschiedenis) met het geloof in (het verhaal van) God.

Aan de ene kant mensen, die met het verhaal van God aan de haal zijn gegaan en het gemaakt hebben tot hun eigen verhaal (God voor hun karretje), met een beroep op hun betrouwbaarheid, status en macht.

Aan de andere kant zijn er mensen met hun behoefte, om uit hun ellende en nood verlost te worden, of om er beter van te worden (nu moet ik denken aan '*vluchtelingen*' en '*gelukzoekers*'). Een risicogroep dus, vatbaar voor manipulatie.

Zoekend naar de stevigheid en betrouwbaarheid van verhalen, op basis van de verteller en/of persoonlijke ervaringen.

Niet te vinden in argumenten, wel in concrete omstandigheden en daden in de werkelijkheid.

God wordt dan vaak zichtbaar gemaakt op de wijze van het Gouden Kalf, en niet als Degene onderweg, waarbij de regie bij de mens blijft, maar waarin tastenderwijs het verhaal van leven (lees: het verhaal van God) te ontdekken valt.

We hebben **het kompas** gezien **voor het Verhaal van God: *liefde, die zichzelf niet zoekt, en het zien met ontferming bewogen.***

Dat kan alleen ontdekt worden in een situatie, waarin mensen elkaar onbevungen kunnen ontmoeten, en waarin verhalen gedeeld kunnen worden, verhalen van leven en wat ertoe doet in het leven.